

УКРАЇНСЬКА
ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА
КУРІЯ ТЕРНОПІЛЬСЬКО-ЗБОРІВСЬКОЇ
АРХІЄПАРХІЇ

Вих. № 750/2024

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ
АРХІЄПІСКОПА ТА МИТРОПОЛИТА
ТЕРНОПІЛЬСЬКО-ЗБОРІВСЬКОГО ТЕОДОРА МАРТИНЮКА
НА 2024 РІК БОЖИЙ

Преосвященні владыки, всевітліші і всечесніші отці, преподобні брати і сестри у монашестві, любі брати семінаристи, дорога родино вірних Тернопільсько-Зборівської архієпархії та всієї нашої митрополії

«Слава на висотах Богові і на землі мир! Сьогодні Вифлеєм приймає того, хто повсякчас сидить з Отцем, Сьогодні ангели народжене Дитятко, як Бога прославляють, Слава во вишніх Богу, і на землі мир, в людях благовоління!»
(Стихира Утрені Різдва Христового).

Христос рождається! Славте Його!

Темної холодної ночі біля Вифлеєму лунає спів ангелів, які сповіщають про народження Божого Сина. Невеличке містечко Вифлеєм стає відомим усьому світові.

У наших колядках ми не раз згадуємо це місто: «Во Вифлеємі нині новина: Пречиста Діва зродила Сина, в яслах сповитий поміж бидляти, спочив на сіні Бог необ'ятний».

Місцем появи Спасителя на світ стала Вифлеємська околиця, провіщена у пророцтві пророка Міхея, який був сучасником великого пророка Єремії. Він жив у VIII столітті перед Христом у Юдеї. Цей час був дуже трагічним для його народу. Північне ізраїльське царство було окуповане асирійцями, які через двадцять років напали на Південне царство та захопили також і його. Великий смуток панував серед пригнобленого народу. У цьому горі та відчаї Бог залишався зі своїм народом і промовляв устами свого пророка.

Саме у цей момент Господь звістив свою обітницю про народження Божого Сина у невеличкому Вифлеємі: «Ти ж, Вифлеєме-Ефрате, занадто малий єси, щоб бути між тисячами Юди. З тебе вийде мені той, хто має бути Володарем в Ізраїлі, його походження з давніх-давен, з днів споконвічних» (Міх 5, 1). Це пророцтво Бог дає як знак надії, що має на меті скріпити Його народ у час важкого випробування. Бог з народом, а, отже, його історія не завершилася, вона триває у координатах цієї надії. Його історія не замикається у сьогоднішньому дні, а має «завтра».

У різдвяний час ми також проголошуємо, що Бог з нами: «З нами Бог, розумійте, народи, і покоряйтеся, бо з нами Бог» (Велике Повечір'я).

Ведені цією надією пастушки та мудреці приходять до вифлеємських ясел, аби привітати Божого Сина і Його Матір. Надія спонукає Марію та Йосифа долати усі труднощі під час втечі до Єгипту, щоби зберегти Дитину, що не належить лише їм; Вона належить Богові та всьому людству. У різдвяній історії ми зустрічаємо багатьох свідків надії.

Кожного року народження Спасителя, яке ми святкуємо, є для нас таким самим знаком надії. Християни покликані бути людьми надії. Надія має двох противників - песимізм та байдужість про майбутнє. Ми легко піддаємося їхньому впливу у різних обставинах життя. Обидва ці стани нашого духу є невинуватими крайнощами. Попри очевидну протилежність, вони насправді дуже близькі один до одного та спотворюють правду про нашу дійсність і ведуть у помилковому напрямку. Песимізм не вірить у будь-які зміни та заохочує нас змиритися й опустити руки, адже це і так ні на що не вплине. Байдужість переконує у тому, що все відбудеться само собою, тому не потрібно нічого робити – і ми також стаємо пасивними. Лише надія дарує виважений погляд на наше життя та веде до справжнього розвитку та праці. Наше майбутнє без розчарувань можливе лише з надією, яку дарує Господь. Цієї надії зичу нині всьому нашому народу, кожному брату та сестрі, які долають нелегкий, проте спільний шлях. Нехай новонароджений від Діви у людському тілі Син Божий Ісус Христос утверджує кожного із нас на цьому шляху. Надихаймося від осіб, які стоять навколо ясел – адже вони свідки надії.

Дорогі брати і сестри! Сьогодні ділюся з вами радістю Різдва. Запрошую вас духовно увійти до вифлеємської стаєнки, в якій народився Божий Син. Прославимо його нашою колядою, яка звучала у найважчі часи для України і святої Церкви, даючи надію на спасіння. Хочу спільно з вами бути на коляді та молитися у кожній парафіяльній спільноті нашої архієпархії та митрополії, бути за Святвечірнім столом з кожною українською родиною. Сьогодні хочу потішити різдвяною радістю літніх людей, самотніх, хворих, прикутих до ліжка. Особливо

прагну бути з воїнами і капеланами нашої архієпархії, які перебувають у зоні бойових дій, аби різдвяною надією скріпити їхній дух.

Молюся за всіх полонених, пропалих безвісти, поранених та їхніх рідних. Складаю щирю молитву за всіх полеглих, котрі віддали своє життя за волю і незалежність Матері-України.

Нехай світло Вифлеємської зорі зігріє їхні серця, наповнить вірою, любов'ю та надією. Благаю Новонародженого Ісуса, аби темрява довгої ночі, яка через війну затягнулася над Україною, була розвіяна світлом цієї зорі.

Зичу всім благословенних Різдвяних свят! Прославляю разом з вами новонародженого Божого Сина словами нашої української коляди: «Нова радість стала, яка не бувала, над вертепом звізда ясна світлом засіяла».

Христос рождається!

Славте Його!

+**Теодор Мартинюк**,
архієпископ і митрополит
Тернопільсько-Зборівський

Дано у Тернополі
при архикатедральному соборі Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці
19 грудня 2024 року Божого